

[Gunnar Fog-Petersen.]

en Ouverture til, at nu skal der være Bal i Gaden, vilde det ubetinget være af det onde. I en Sag er der altid mindst to Parter, og det er just et dybtliggende Karaktertræk ved Tidens nye Rørelser, at de tørster efter dramatiske Begivenheder. Et stort og nyorganiseret Statspoliti kan, hvis det udviser alt for stor Pligtopfyldelsesiver, meget let komme til at virke som Vand paa disse politiske Dramatikers hakkende og stødende Møllehjul, hvis svage Bevægelse hidtil ikke har kunnet male Mel, og det skulde jo nødigt blive Følgen af hverken det ene eller det andet, at denne Mølle kom til at male.

Dette ønsker jeg at sige som Indledning til de Bemærkninger, jeg vil gøre om de enkelte Bestemmelser i det foreliggende Straffelovsforlag. Det forekommer mig, at den Kritik, der hidtil fra denne Talerstol har været fremført mod Lovforslagets Bestemmelser fra Venstres ærede Ordfører og fra det konservative Partis ærede Ordfører, har skudt meget over Maalet, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at denne Kritik mere har været vendt imod visse Forestillinger, som man har dannet sig om, hvordan Lovforslaget vilde se ud, end mod Lovforslaget som det foreligger her for det høje Ting i Dag. Thi som det foreligger her, kan man ikke sige, som det blev sagt, at det er et Krydsvæv af Hindringer for Pressen. Det er en fuldkommen urimelig Kritik af Lovforslagets Bestemmelser, som det foreligger for os i dette Øjeblik. Dermed vil jeg dog ikke have sagt, at jeg ikke har Indvendinger at gøre mod enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, men vi faar jo, som altid ved Straffelovsbestemmelser, en Forhandling med den højtærede Minister i et Udvalg, og der kan vi saa se, om vi maaske kan finde en anden og bedre Form end den, der i visse Tilfælde her er foreslaaet.

Bestemmelserne i Kapitel 12 om Statens Selvstændighed og Sikkerhed kan jeg anbefale, som de foreligger. Med Hensyn til Bestemmelserne i Kapitel 14 om Forbrydelser mod den offentlige Myndighed har jeg vedrørende § 129 og § 129 a visse Betæneligheder, som jeg ikke vil lægge Skjul paa og aldrig har lagt Skjul paa. I § 129 er der indført den nye Bestemmelse, at man kan straffes, hvis man giver offentlig Meddelelse om Forhandlinger af fortrolig Karakter inden for Kommissioner og Udvalg, og nu siges der, at dette vil være Pressen til stor Hindring. Det tror jeg ikke paa er rigtigt. Naar der staar „af fortrolig Karakter“, vil det sige, saadan opfatter jeg

det, at det ved Forhandlingernes Begyndelse inden for et Udvalg eller en Kommission skal være udtrykkeligt fastslaaet, eventuelt i den Lovbestemmelse, der nedsætter Kommissionen eller Udvalget, at de er af fortrolig Karakter. Naar saadanne Kommissioner og Udvalg virker, meddeles der heller ikke under de nuværende Forhold noget fra dem, og saa bør der heller ikke meddeles noget fra dem. Men det er min Opfattelse, at de almindelige Rigsdagsudvalg ikke falder ind under Bestemmelsen i § 129, og det vil jeg gerne have slaaet helt fast ved Forhandlingen i Udvalget og i Betænkningen, for hvis de gjorde dette, vilde jeg være betænkelig ved at gaa ind paa Bestemmelsen i § 129.

Saa vidt jeg kan se, indeholder Tingenes Forretningsordener ingen Bestemmelse om, at Udvalgsforhandlinger i Almindelighed har en fortrolig Karakter, men der er skabt en vis Praksis her i Rigsdagen, og jeg formoder ogsaa, at der er det i kommunale Raad, uden at jeg dog tør udtale mig med Sikkerhed derom. Den Praksis, der er gældende her i Rigsdagen, er den, at Udvalgsforhandlinger i Almindelighed omtales i Pressen og omtales ogsaa her i Salen, dog ikke sjældent under Paaatale fra Tingenes Formænd om, at Udvalgsforhandlinger ikke skal behandles eller helst ikke skal behandles her i Salen. Paa den anden Side er der ingen Rigsdagsmand, som ikke er paa det rene med, at naar man i et Udvalg fremsætter en eller anden Betragtning af en saadan Karakter, at man ikke ønsker den offentligt frem, saa skal man kunne gøre det uden at risikere, at den kommer offentligt frem, og man kan gøre det. Det er min Erfaring, at hvis man i et Udvalg fremsætter Betragtninger af en saadan Karakter, kommer de aldrig offentligt frem, og hvis det sker en enkelt Gang, føles det som noget forkert, som et Overgreb. Men det udelukker altsaa ikke, at Pressen kan holdes underrettet om Gangen i Udvalgenes Arbejde, og jeg læser § 129 saaledes, at der ingen Ændring vil ske i dette Forhold, idet Bestemmelsen kun angaar de bestemte Udvalg og Kommissioner, om hvis Forhandlinger det udtrykkeligt er bestemt, at de *skal* være hemmelige.

Mod § 129 a er det blevet indvendt, at selv om man ikke kunde dømme Folk efter denne Paragraf, saa kunde man i hvert Fald anlægge Sag i det uendelige, og det vilde være meget uheldigt for den Presse, som var Genstand for saadanne idelige Sagsanlæg. Ja, det kan naturligvis tænkes, man kan tænke sig saa meget.